

[Christmas Møller.]

mange Lejligheder, sige: ja, her anvendes oven i Købet de frygtelige, famøse Udtryk, som Indenrigsminister Knud Kristensen i sin Tid godkendte. Jeg kunde citere, hvad man sagde i Valgkampen, at det var nu *i Dag*, denne Afgørelse skulde falde. Man kunde ikke bruge den Udenrigsminister, man havde — det kan jeg i og for sig meget godt forstaa efter Statsministerens Anskuelse —, for det var *i Dag*, Tingen skulde afgøres. Ifølge „Fyns Venstreblad“ udtalte Statsministeren:

„Jeg ser, Christmas Møller her i Odense har sagt, at han ikke har noget imod en Folkeafstemning i Sydselsvig om 50 eller 100 Aar. Det er den sædvanlige kølige, forbeholdne Maade, Udenrigsministeren her udtaler sig paa, men i øvrigt er det jo ligegyldigt, hvad han mener om et halvt Hundrede Aar. Saa ligger han for længst under Jorden, og ingen spørger ham. (Hørraab, Munterhed og Bifald).“ Statsministeren har altsaa virkelig faaet Udbytte af sin Udtalelse!

Men hvis jeg nu ser paa Statsministerens Tale Sp. 1643, er det saa en Afgørelse *i Dag*, der er Tale om? Nej, naturligvis ikke. Saa er det en Afstemning eventuelt senere. I Stedet for at tage Ordførernes Taler, som jeg synes, Statsministeren kunde have gjort det, som venligt indbydende til Samling om dette Spørgsmaal, harcellerede Statsministeren meget stærkt over den Stilling, der var indtaget. Man kan, saaledes som jeg her har vist, tage den ene og den anden Udtalelse af Statsministeren og stille den op — det er jo Linien, det kommer an paa. Statsministeren var ganske særlig interesseret i, hvad vi mente om Begrebet Nationalstat — jeg henviser her til Statsministerens Udtalelse Sp. 1642. Maa jeg herom sige, at for mig er Begrebet Nationalstat et Begreb i dansk Historie, som den formede sig i det 19de Aarhundrede, saaledes at man næsten ved blot at høre Ordet ved, hvad det er, men jeg vil naturligvis gerne paa Statsministerens Opfordring sige, hvordan jeg vil opfatte det. Jeg kan her tage et Citat fra den store danske Ordbog: „En Nationalstat er en Stat, hvis Befolkning udelukkende eller næsten udelukkende har samme Nationalitet.“ Vi forblev en Nationalstat i 1920. Vi vilde med en Afgørelse i Dag, som nogle ønskede det — det var det, Agitationen f. Eks. fra min Side ogsaa inden den 5. Maj satte ind imod — ikke være blevet en Nationalstat, hvis vi havde fulgt disse Røster, hvor Statsministeren ikke var med — jeg siger det blot, for at der skal

være fuldstændig Tydelighed. Jeg forstaaer altsaa ikke, at den højtærede Statsminister ikke brugte sine Kræfter paa dette Omraade til at samle i Stedet for at skille, og jeg vil bede den højtærede Statsminister og Regeringen om at gøre dette i Fremtiden.

Det Svar, Statsministeren gav om Regeringens Politik Sp. 1643, faldt i 4 Punkter. De tre Punkter: Vi vil ikke nogen Magt- eller Voldspolitik, en Afstemning i Dag skal ikke kunne være afgørende, der skal et energisk Arbejde fra Regeringens Side og det danske Folks Side til for at hjælpe vore Landsmænd — vil alle være enige om. Jeg taler naturligvis kun paa mit Partis og egne Vegne, men jeg tror efter de Udtalelser, der er faldet, at *alle* i det høje Ting vil være enige. Om Punkt 4: en afgørende Afstemning efter et Aaremaal om Landsdelens Tilhørsforhold — vil jeg sige to Ting. For det første maa det være givet, at der ikke blot skal stemmes i Sydslesvig, men Danmark skal ogsaa afgøre, hvad det vil i en saadan Situation. Det mangler efter mit Skøn i Statsministerens Tale, men jeg gaar ud fra, at han er enig i det. For det andet maa man naturligvis tage i Betragtning, at Vilkaarene for Danmark, for Tyskland, for Landsdelen maa være af en saadan Karakter, at en Afstemning kan finde Sted fuldstændig uhemmet af økonomiske og materialistiske Betragtninger. Men i øvrigt vil jeg, uden at komme dybere ind herpaa, gerne have Lov at sige til Statsministeren, at en Række af de Spørgsmaal, som allerede er stillet til ham, er Spørgsmaal, som jo naturligvis maa besvares, det tror jeg enhver vil indrømme mig. Om de saa kan besvares her i Salen, eller det er rimeligt først at tage en Drøftelse i det udenrigspolitiske Nævn, skal jeg ikke sige noget om.

Jeg vender mig derefter med et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister og vil gerne deltage i den almindelige Anerkendelse af den Tale, som den højtærede Finansminister holdt, og hvor han jo ganske særlig med Hensyn til Statsbudgettet og Statsfinanserne gav en Række Oplysninger.

Jeg vil her først sige, at i den Orientering, Finansministeren gav det høje Ting, fremsatte han, hvilket jo ikke er urimeligt, for ikke at gøre det alt for langt i og for sig kun Resultatet af sine Overvejelser og af sin Bedømmelse. Hvis Finansministeren havde været i den Stilling, at det var ham, der skulde have forelagt et Finanslovsforslag ved Finansaarets Begyndelse, maatte han jo ogsaa have givet os Detaillerne. Jeg tror, det vilde være meget heldigt, om den højt-